
Húsvét V. hete

Péntek

ApCsel 15,22-31 ■ Jn 15,12-17

„Barátainnak mondalak benneteket, mert mindent, amit hallottam Atyámtól, tudtul adtam nektek.”

Istennel való kapcsolatunkban valamiképpen minden emberi szeretetkapcsolat átélhető. Nem szublimált, légiesített utáznaként, hanem őseredeti valóságként, hiszen Isten minden szeretet forrása, s egyben célja is, ahová minden emberi szeretet tart, mint kis patak az óceán felé. Az igazi szülői, gyermeki, testvéri, házastársi és baráti szeretet mind a végtelenre tágul, és a Szentháromság boldog életéből részesít már itt a földön.

Jézus Krisztus, aki gyermekké lett értünk, hogy karjainkba vehessük, majd testvérként élt közöttünk, Vőlegénynek, az új Izrael Jegyesének nevezte magát, tanítványait pedig az utolsó vacsora meghitt, ünnepélyes perceiben „*fiacskáim*”-nak szólította, mint egy jóságos atya. Utoljára pedig, mielőtt szenvedett, barátainak nevezi őket és minket is, kései tanítványait, mert a barátság az a szeretetszövetség, amely minden másnál függetlenebb a testtől és a vértől, s minden másnál ragyogóbban a Lélek műve. Ezért is kell minden kapcsolatnak szülő és gyermek, fivér és nővér, férj és feleség között barátsággá alakulva kiteljesednie.

Személyes kapcsolataink mint szentségi jelek utalnak a Krisztussal való kapcsolatunkra, amely egy bizonyos ponton túl szétfeszíti az emberi viszonylatok határait.

Az emberi barátság rendszerint két egyenrangú fél közös akaratából jön létre, vagy pedig úgy, hogy az egyik felnő a másikhoz. Jézus Krisztus úgy ajánlja fel barátságát, hogy abszolút módon ő a kezdeményező, ő emel fel magához, és nem csupán azt osztja meg velünk, amit Atyjától hallott, hanem legbenső életét is, azt a Szeretetet, aki őt öröktől fogva összeköti az Atyával.

Erre az öröktől fogva kiválasztó szeretetre adott válaszuknak is túl kell haladnia az emberi barátság határain. Ez teljes életet kíván, olyat, mint amilyen Pál és Barnabás élete, akik egészen a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak szentelték magukat.